

INGRID KALLENBÄCKS SPEGELSKRIFT

Att se sitt eget ansikte i spegeln det är att se sig själv; att se ansiktet speglat i vattenytans ytskikt - det är att se in i sig själv - dvs uppleva skiftningarna, nyanserna, tonerna och orden som för vidare in mot avlägsna gömslen.

Denna notering finns som en underliggande markör för Ingrid Kallenbäcks nya dikter. I boken **Spegelskrift** skriver hon mot inre och djupare världar. Hon har oftast uppehållet sig vid den koncentrerade metaforen, kortdiktens unika sätt att låta "orden flyga" för att mottas av läsaren, som i sin tur blir en medskapare i den nödvändiga läs- och upplevelserprocessen.

Kallenbäcks "spegelskrift" är eftertänksam, kontemplativ och i vissa fall rent meditativ. Läsaren rekommenderas att läsa hennes dikter med långsamhetens tempo och med god tid för läsoplevelsen. Det är en komprimerad bildtät dikt, som lyfter upp en inre blick mot en ibland oanad och omedveten horisont. Därför kan det också sägas, att dessa dikter är på sitt sätt själavårdande, därför att orden visar på en varsamhet som låter läsaren känna identifikation, omvårdnad och tilltro.

Ibland kan det låta melankoliskt: "En värld där vi bara är ett tecken för att vidarebefordra klangen" eller där livet kan ses som "en sönderblåst gest". Men mitt i den effektfulla iakttagelsen kan läsaren "hålla andan och luta sig mot en osynlig axel." Och den osynliga axeln blir just poetens ord, hans nära röst och påtagligt fysiska närvaro; som en axel att ty sig till, lita på, för att finna stöd i livet.

Samlingen innefattar tre avdelningar under titlarna: Vidskepliga ceremonier, För skärvorna som orkade och Dit ögonen ville. En väl komponerad treklang, där läsaren i korta prosalyriska formuleringar kan växa och därmed gå från klarhet till klarhet.

En central dikt handlar om tiden och det "enda" som kan trösta och förklara:

Åren går. Våra nackar böjs hårt över runstenar och stenåldersfynd. Det återhållna andetaget blir hela tiden en starkare röst. Vi känner tyngden men har inte förmågan att se ansiktet. Genom årstiderna fortsätter vi att leta efter den enda ord och den gest som en gång hade förmåga att återskapa och ge oss en genomlyst förklaring.

Under texten vilar en positiv, nästan religiös hållning, där allt en gång skall förklaras. Nu - i den dunkla bilden lever den fördolde guden, som skyms och döljs. Men tyngden och kanske nåden känns allt närmare. En inre rörelse som i andlig form påminner varje människa om att han eller hon befinner sig i en återskapande process, nästa evangelisk i sin återskapande framtoning och längtan efter "det enda ordet".

Författarens dikter flödar av underbara iakttagelser, formuleringar och nyanserade ordkompositioner och infallsvinklar, vilka gör att man osökt kan associera till den japanska kortdikten, zenbuddistisk livshållning, men samtidigt föras in i en sorts livskraftig kristen mystik, som genomlyser och präglar både anslag och diktion.

"Jag tror på höstvindens rening", skriver poeten och ser i nästa fas att "Fåglarna flyger som kristaller". Eller noterar den överraskande personförskjutningen då hon en morgon upptäcker att huvudet, som hon burit i så många år på sina axlar inte är hennes eget. Och den paradoxala insikt, som kanske varje människa då och då gör: "att Gud bor där någon orkar se honom!"

Kallenbäcks dikter visar åter att hon har förmågan att beskriva viktiga inre världar. Och samtidigt lyfta fram nyanser som har överraskningarnas färg. Hon målar de inre "speglarnas skrift", där det personliga ansiktet får gemensam tydning. Hon har förmågan att kunna lätta på pennan i tid och därmed låta läsaren vara medskapande och indragen i diktens text.

Såsom Kallenbäck skriver: "Utmejslat och exakt berör ljuset skärvor av moln och människor."

Hans-Evert Renérius

Ingrid Kallenbäck. Spegelskrift. Dikter. AB